

Vec C-281/20

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

26. jún 2020

Vnútroštátny súd:

Tribunal Supremo

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

11. február 2020

Navrhovateľka v konaní o kasačnom opravnom prostriedku:

Ferimet, S. L.

Odporkyňa v konaní o kasačnom opravnom prostriedku:

Administración General del Estado

Predmet konania vo veci samej

Kasačný opravný prostriedok podaný v konaní o žalobe smerujúcej proti rozhodnutiu, ktorým daňová správa odmietla priznať právo na odpočítanie DPH spoločnosti, ktorá v systéme prenesenia daňovej povinnosti vyhotovila ako nadobúdateľ faktúru, v ktorej ako dodávateľa tovaru uviedla spoločnosť, ktorá nebola skutočným dodávateľom.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný na základe článku 267 ZFEÚ, ktorého predmetom je výklad článkov 168 a 193, článku 199 ods. 1 písm. d), článku 200 a článku 226 ods. 11 smernice o DPH.

Prejudiciálne otázky

1. Majú sa článok 168 a ďalšie relevantné články smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty a zásada daňovej neutrality, ktorá vyplýva z uvedenej smernice, ako aj judikatúra Súdneho dvora, v ktorej sa táto smernica vykladá, vykladať v tom zmysle, že neumožňujú odpočítanie DPH na vstupe podnikateľom, ktorí v systéme [prenesenia daňovej povinnosti] vystavia doklad (faktúru) o transakcii spočívajúcej v nadobudnutí tovaru, ktorú uskutočnia, a v tomto doklade uvedú fiktívneho dodávateľa, pričom je nesporné, že tovar naozaj kúpil dotknutý podnikateľ, ktorý použil kúpený materiál na svoje podnikanie?
2. V prípade, ak by sa postup, aký bol opísaný vyššie – pričom treba predpokladať, že dotknutá osoba o ňom vie – mohol považovať za zneužívajúci alebo podvodný na účely neumožnenia odpočítania DPH na vstupe, je na odmietnutie priznania uvedeného odpočítania nevyhnutné, aby sa v plnom rozsahu preukázala existencia daňovej výhody nezlučiteľnej s cieľmi, ktorými sa riadi právna úprava DPH?
3. Napokon v prípade, ak je uvedený dôkaz nevyhnutný, musí sa daňová výhoda, ktorá by umožnila odmietnuť priznať odpočítanie dane a ktorá sa musí prípadne identifikovať v konkrétnej situácii, týkať výlučne samotného daňovníka (nadobúdateľa tovaru), alebo prípadne môže existovať u iných účastníkov transakcie?

Uvádzané predpisy práva Únie

Smernica Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, 2006, s. 1; ďalej len „smernica o DPH“), články 168 a 193, článok 199 ods. 1 písm. d), článok 200 a článok 226 ods. 11.

Judikatúra Súdneho dvora

Rozsudok z 1. apríla 2004, Bockemühl, C-90/02, týkajúci sa systému prenesenia povinnosti zaplatiť DPH v prípadoch týkajúcich sa poskytovania služieb, ktorý sa *mutatis mutandis* uplatní na prípady týkajúce sa dodania tovaru.

„Zdaniteľná osoba, ktorá je ako príjemca služieb povinná odvieť príslušnú DPH, nie je povinná mať faktúru vystavenú v súlade s článkom 22 ods. 3 šiestej smernice, aby si mohla uplatniť právo na odpočítanie dane, a musí splniť iba formálne požiadavky stanovené dotknutým členským štátom“ (bod 47).

Hoci členské štáty môžu stanoviť formálne požiadavky na výkon práva na odpočítanie dane v prípade prenesenia daňovej povinnosti, „túto právomoc možno využiť len v rozsahu, v akom uloženie takých formálnych požiadaviek vzhľadom na ich počet alebo technickú povahu prakticky neznemožní ani nadmerne nestiaži výkon práva na odpočítanie dane“ (bod 49).

„Rozsah formálnych požiadaviek, ktoré treba splniť, aby bolo možné vykonať právo na odpočítanie dane, by nemalo prekročiť rámec toho, čo je striktné nevyhnutné na overenie, či bol predmetný postup prenesenia daňovej povinnosti uplatnený správne“ (bod 50).

„Pokiaľ má daňový orgán k dispozícii údaje potrebné na určenie, že zdaniteľná osoba ako príjemca predmetných služieb je povinná odvieť DPH, nemôže v súvislosti s právom uvedenej zdaniteľnej osoby na odpočítanie tejto DPH uložiť dodatočné podmienky, ktoré by mohli mať za následok znemožnenie výkonu takého práva“ (bod 51).

Rozsudok z 8. mája 2008, Ecotrade, C-95/07 a C-96/07, týkajúci sa systému „prenesenia daňovej povinnosti“, v ktorom sa v súvislosti s formálnymi požiadavkami na výkon práva na odpočítanie dane uvádza:

„Hoci je pravdou, že toto ustanovenie [článok 18 ods. 1 písm. d) šiestej smernice] umožňuje členským štátom stanoviť formálne požiadavky týkajúce sa výkonu práva na odpočítanie v prípade prenesenia daňovej povinnosti, ich porušenie zdaniteľnou osobou ju nemôže zbaviť jej práva na odpočítanie“ (bod 62), a „keďže je... nespochybniteľné, že systém prenesenia daňovej povinnosti bol uplatniteľný vo veciach samých, zásada daňovej neutrality vyžaduje, aby odpočítanie DPH na vstupe bolo priznané, ak sú splnené základné [hmotnoprávne – *neoficiálny preklad*] požiadavky,

hoci určité formálne požiadavky boli zdaniteľnými osobami opomenuté“ (bod 63), lebo aj keď „tieto ustanovenia umožňujú členským štátom prijať určité opatrenia, tieto opatrenia nemajú ísť nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie cieľov uvedených v predchádzajúcom bode. Tieto opatrenia sa teda nesmú používať spôsobom spochybňujúcim právo na odpočet DPH, ktoré predstavuje základnú zásadu spoločného systému DPH zavedeného legislatívou Spoločenstva v tejto oblasti“ (bod 66).

V konečnom dôsledku „porušenie účtovných povinností ako vo veci samej nemôže byť považované za nebezpečenstvo strát daňových príjmov, keďže, ako sa pripomenulo v bode 56 tohto rozsudku, v rámci uplatnenia systému prenesenia daňovej povinnosti žiadnu sumu nie je v zásade potrebné zaplatiť do štátnej pokladnice. Z týchto dôvodov takéto porušenie nemôže byť stotožňované s plnením súvisiacim s daňovým únikom alebo so zneužitím predpisov Spoločenstva, pokiaľ [keďže – *neoficiálny preklad*] je nesporné, že takéto plnenie nebolo vykonané s cieľom získať nenáležitú daňovú výhodu“ (bod 71).

Rozsudok z 10. júla 2019, Kuršu zeme, C-273/18, ktorý sa tiež týkal prípadu podobnému tomu, o ktorý ide v prejednávanvej veci, a v ktorom Augstākā tiesa (Najvyšší súd, Lotyšsko) položil Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 168 písm. a) smernice [o DPH] vykladať v tom zmysle, že bráni zákazu odpočítania dane [zaplatenej na vstupe] v prípade, keď je uvedený zákaz založený výlučne na vedomej účasti zdaniteľnej osoby na vykonávaní fiktívnych transakcií, pričom sa neuvádza, akým spôsobom dotknuté transakcie poškodili štátnu pokladnicu v podobe nezaplataenia DPH alebo neoprávnenej žiadosti o vrátenie uvedenej dane, v porovnaní so situáciou, v ktorej by boli tieto transakcie formálne vykázané tak, ako sa uskutočnili?“

Súdny dvor, ktorý preformuloval položenú otázku, odpovedal takto, pričom na tomto mieste sú zhrnuté podstatné časti jeho rozhodnutia:

„V oblasti DPH si zistenie existencie zneužívajúceho konania vyžaduje splnenie dvoch podmienok, a to na jednej strane, aby predmetné transakcie napriek formálnemu dodržaniu podmienok stanovených v príslušných ustanoveniach smernice o DPH a vo vnútroštátnej právnej úprave preberajúcej túto smernicu viedli k získaniu daňovej výhody, ktorej poskytnutie by bolo v rozpore s cieľom sledovaným týmito ustanoveniami, a na druhej strane, aby zo všetkých objektívnych skutočností vyplývalo, že hlavným cieľom predmetných transakcií je získať túto daňovú výhodu“ (bod 35).

„Skutočnosť, že tovar nebol prevzatý priamo z rúk vyhotoviteľa faktúry, nemusí byť nevyhnutne dôsledkom podvodného zatajovania skutočného

„dodávateľa a nepredstavuje nevyhnutne zneužívajúce konanie, ale môže mať iné príčiny, akou je najmä existencia dvoch po sebe nasledujúcich predajov toho istého tovaru, ktorý je na objednávku prepravený priamo od prvého predávajúceho k druhému nadobúdateľovi, a z tohto dôvodu síce dochádza k dvom po sebe nasledujúcim dodaniam v zmysle článku 14 ods. 1 smernice o DPH, ale len k jedinej skutočnej preprave tovaru. ... nie je potrebné, aby sa prvý nadobúdateľ stal vlastníkom predmetného tovaru v čase danej prepravy, keďže existencia dodania v zmysle tohto ustanovenia nepredpokladá prevod právneho vlastníctva tovaru“ (bod 36).

Keďže lotyšský orgán nepreukázal existenciu neoprávnenej daňovej výhody, „samotná existencia reťazca transakcií a skutočnosť, že Kuršu zeme fyzicky prevzala predmetný tovar v sklade [určitého subjektu] namiesto skutočného prevzatia tovaru od spoločnosti uvedenej na faktúre ako dodávateľ tohto tovaru“, nemôžu same osebe odôvodniť záver, že Kuršu zeme uvedený tovar nenadobudla, takže transakcia neprebehla (bod 37).

Rozsudok zo 17. októbra 2019, Unitel, C-653/18.

„Kvalifikácia transakcie ako dodanie tovaru v zmysle článku 146 ods. 1 písm. a) a b) smernice o DPH nemôže podliehať podmienke, že nadobúdateľ je identifikovaný“ (bod 25). „Po druhé však členským štátom prináleží, aby v súlade s článkom 131 smernice o DPH stanovili podmienky, za akých oslobodia vývozy od dane, s cieľom zabezpečiť správne a jednoduché uplatňovanie oslobodenia dovozu od dane stanovené v tejto smernici a zabrániť akémukoľvek prípadnému podvodu, daňovému úniku alebo zneužitiu. Pri výkone svojich právomocí však členské štáty musia dodržiavať všeobecné právne zásady, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Únie, medzi ktoré patrí najmä zásada proporcionality“ (bod 26).

„Pokiaľ ide o zásadu proporcionality, treba pripomenúť, že vnútroštátne opatrenie ide nad rámec toho, čo je potrebné na zabezpečenie riadneho výberu dane, ak v podstate podmieňuje právo na oslobodenie od DPH dodržaním formálnych povinností bez zohľadnenia hmotnoprávnych požiadaviek a najmä bez skúmania, či sú tieto požiadavky splnené. Transakcie majú byť totiž zdanené s ohľadom na ich objektívne charakteristiky“ (bod 27).

„Ak boli okrem toho splnené hmotnoprávne podmienky, zásada daňovej neutrality vyžaduje, aby oslobodenie od DPH bolo priznané, aj keď určité formálne požiadavky zdaniteľné osoby nespĺnili“ (bod 28).

„Podľa judikatúry Súdneho dvora existujú iba dva prípady, v ktorých nedodržanie formálnej požiadavky môže spôsobiť stratu práva na oslobodenie od DPH“ (bod 29).

„Na jednej strane porušenie formálnej požiadavky môže viesť k odmietnutiu oslobodenia od DPH vtedy, ak je následkom tohto porušenia nemožnosť

predložiť jasný dôkaz o tom, že hmotnoprávne požiadavky boli splnené“ (bod 30).

„Ak teda neidentifikovanie skutočného nadobúdateľa v danom prípade bráni predloženiu dôkazu o tom, že predmetná transakcia predstavuje dodanie tovaru v zmysle článku 146 ods. 1 písm. a) a b) smernice o DPH, môže táto okolnosť viesť k odmietnutiu priznania oslobodenia od dane pri vývoze upraveného v tomto článku. Naopak, požiadavka, aby bol nadobúdateľ tovaru v treťom štáte v každom prípade identifikovaný bez toho, aby sa zisťovalo, či sú splnené hmotnoprávne podmienky tohto oslobodenia, teda najmä skutočnosť, že dotknutý tovar opustil colné územie Únie, nedodržiava zásadu proporcionality ani zásadu daňovej neutrality“ (bod 31).

„Na druhej strane na zásadu daňovej neutrality na účely oslobodenia od DPH sa nemôže odvolávať zdaniteľná osoba, ktorá sa zámerne zúčastnila daňového podvodu a uviedla tak do rizika fungovanie spoločného systému DPH. ... nie je v rozpore s právom Únie žiadať od subjektu, aby konal v dobrej viere a prijal všetky opatrenia, ktoré od neho možno rozumne požadovať na uistenie sa, že transakcia, ktorú uskutočňuje, nepovedie k jeho účasti na daňovom podvode. V prípade, že by dotknutá zdaniteľná osoba vedela alebo mala vedieť, že transakcia, ktorú uskutočnila, bola súčasťou podvodu, ktorý spáchal nadobúdateľ, a že neprijala všetky opatrenia, ktoré od nej bolo možné rozumne požadovať na zabránenie tomuto podvodu, muselo by sa jej zamietnuť priznanie práva na oslobodenie od dane“ (bod 33).

„Naopak dodávateľ nemôže byť zodpovedný za zaplatenie DPH bez ohľadu na jeho účasť na podvode, ktorého sa dopustil nadobúdateľ[, lebo] by [bolo] zjavne neprimerané, ak by bola zdaniteľnej osobe pripísaná zodpovednosť za stratu v daňových príjmoch spôsobenú podvodným správaním tretích osôb, na ktoré nemá daná osoba žiadny vplyv“ (bod 34).

Uvádzané vnútroštátne právne predpisy

Ley 37/1992, de 28 de diciembre, del Impuesto sobre el Valor Añadido (zákon č. 37/1992 z 28. decembra o dani z pridanej hodnoty, ďalej len „zákon o DPH“)

Podľa článku 84 ods. 1 bodu 2 písm. c) tohto zákona sú zdaniteľnými osobami podnikatelia, v prospech ktorých sa uskutočňujú zdaniteľné transakcie, ak ide okrem iného o dodanie recyklovaného materiálu.

V súlade s článkom 92 ods. 1 bodom 3 tohto zákona zdaniteľné osoby môžu odpočítať od súm DPH splatných za zdaniteľné transakcie, ktoré uskutočnia v tuzemsku, sumy, ktoré sú tiež splatné v tuzemsku a ktoré zaplatili na základe priameho prenesenia dane alebo uhradili za dodanie tovaru, ktoré spadá okrem iného pod článok 84 ods. 1 bod 2 zákona o DPH.

Článok 97 uvedeného zákona v odseku 1 stanovuje, že právo na odpočítanie dane môžu vykonať len podnikatelia, ktorí majú doklad preukazujúci ich právo, a že na tento účel sa za doklad preukazujúci právo na odpočítanie dane považuje len faktúra vystavená zdaniteľnou osobou v prípadoch uvedených v článku 165 ods. 1 tohto zákona. V odseku 2 toho istého článku sa uvádza, že vyššie uvedené doklady, ktoré nespĺňajú všetky požiadavky stanovené zákonmi a vykonávacími právnymi predpismi, nepreukazujú právo na odpočítanie dane.

Článok 165 ods. 1 tohto zákona stanovuje, že v prípadoch uvedených okrem iného v článku 84 ods. 1 bode 2 tohto zákona sa k faktúre, ktorú prípadne vystavila osoba, ktorá uskutočnila príslušné dodanie tovaru alebo poskytnutie služieb, alebo k účtovnému dokladu o transakcii pripojí faktúra, v ktorej bude vyčíslená daň. Uvedená faktúra musí spĺňať podmienky stanovené vo vykonávacích právnych predpisoch.

Judikatúra Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko)

Rozsudok z 25. marca 2009 (4608/2006): „všetky formálne povinnosti slúžia na uľahčenie správneho uplatňovania DPH, a preto je nekoherentné pripisovať rovnaký význam nedodržaniu formálnych požiadaviek v prípadoch prenesenia daňovej povinnosti, v ktorých daňovník neprizná daň, lebo sa domnieva, že transakcia nepodlieha dani, a vyloží jestvujúcu právnu úpravu primeraným, ale nesprávnym spôsobom, lebo tento výklad by spôsobil narušenie neutrality“, pričom „je potrebné domnievať sa, že právo na odpočítanie dane je kľúčovým právom, ktoré má nepopierateľný význam v systéme uplatňovania DPH, a preto samotná formálna povinnosť, aj keď môže byť veľmi dôležitá pre uľahčenie správneho uplatňovania príslušného administratívneho postupu, nemôže viesť k strate spomenutého práva na odpočítanie dane“.

Rozsudok z 28. januára 2013 (3272/2010). V uvedenej veci inšpekcia zistila, že sídla spoločností, ktoré daňovníčka uviedla ako dodávateľov vo svojich faktúrach, boli fiktívne a že navyše nebolo možné, aby uvedené spoločnosti dodali formálne vyfakturovaný tovar, lebo to boli spoločnosti bez skutočného obsahu, ktoré mali za cieľ ako sprostredkujúce spoločnosti vytvoriť dojem, ktorý umožní, aby zdaniteľná osoba nadobudla tento tovar od skutočných dodávateľov v „B“, teda bez toho, aby boli zaznamenaní v účtovníctve. Z uvedeného dôvodu inšpekcia odmietla priznať odpočítanie súm DPH, lebo sa domnievala, že transakcie, ktoré boli uvedené vo faktúrach, sa naozaj neuskutočnili so spoločnosťami, ktoré v nich boli uvedené, keďže išlo o fiktívnu transakciu.

V uvedenom rozsudku je spomenuté, že Súdny dvor rozhodol, že ak transakcia uskutočnená zdaniteľnou osobou nie je sama osebe poznačená podvodom, právo tejto osoby na odpočítanie DPH na vstupe nemôže byť ovplyvnené tým, že v dodávateľskom reťazci, ktorého súčasťou je jej transakcia, sa nachádza iná transakcia, ktorá predchádza transakcii zdaniteľnej osoby alebo po nej nasleduje a ktorá je bez toho, aby to zdaniteľná osoba vedela alebo mohla vedieť, poznačená podvodom vo vzťahu k DPH. Je v ňom tiež uvedený názor Súdneho dvora, podľa

ktorého zdaniteľná osoba, ktorá vedela alebo mala vedieť, že svojou kúpou sa zúčastňuje na transakcii, ktorá je súčasťou podvodu vo vzťahu k DPH, sa musí považovať za účastníka tohto podvodu, a to bez ohľadu na otázku, či má alebo nemá prospech z opätovného predaja tovaru. Preto vnútroštátnemu súdu prináleží odmietnuť jej priznanie práva na odpočítanie dane, ak sa vo svetle objektívnych skutočností preukáže, že zdaniteľná osoba sa svojou kúpou zúčastňovala na transakcii, ktorá bola súčasťou podvodu vo vzťahu k DPH, a to aj vtedy, ak dotknutá transakcia spĺňa objektívne kritériá, na ktorých sú založené pojmy dodanie tovaru zdaniteľnou osobou, ktorá koná ako taká, a ekonomická činnosť.

Tiež sa v ňom pripomína, že podľa Súdneho dvora, hoci článok 21 ods. 3 šiestej smernice umožňuje členskému štátu stanoviť, že určitá osoba je spoločne a nerozdielne zodpovedná za zaplatenie DPH, ak v čase uskutočnenia transakcie, na ktorej sa podieľala, vedela alebo musela vedieť, že DPH za uvedenú transakciu alebo za predchádzajúcu alebo nasledujúcu transakciu zostane nezaplatená, a stanoviť v tejto súvislosti domnienky, takéto domnienky nemôžu byť formulované takým spôsobom, ktorý prakticky znemožňuje alebo neprimerane sťažuje zdaniteľnej osobe ich vyvrátenie dôkazom o opaku, čo spôsobuje *de facto* vznik systému objektívnej zodpovednosti, keďže členské štáty musia dodržiavať všeobecné právne zásady, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Spoločenstva, medzi ktoré patrí najmä zásada právnej istoty a zásada proporcionality.

Tribunal Supremo (Najvyšší súd) následne v uvedenom rozsudku rozhodol, že dotknutá osoba vystavila faktúry s vedomím, že neuzavrela nijakú zmluvu so spoločnosťou, ktorej vystavila faktúry, a že v takom prípade sa neuplatní judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa nemožnosti odoprieť priznanie práva na odpočítanie dane podnikateľa, ktorý bol súčasťou karuselového podvodu, no nevedel ani nemohol vedieť o jeho existencii z jednoduchého dôvodu, že táto spoločnosť vedela, že vo faktúre uviedla ako dodávateľa inú spoločnosť bez skutočného obsahu, s ktorou neuzavrela zmluvu.

Bolo preto potrebné uplatniť názor Súdneho dvora, podľa ktorého možno odoprieť priznanie práva na odpočítanie dane zdaniteľnej osobe, o ktorej je preukázané, že vedela alebo mala vedieť, že svojou kúpou sa zúčastňuje na transakcii, ktorá je súčasťou podvodu na DPH, aj keď táto transakcia spĺňa objektívne kritériá, na ktorých je založený pojem dodanie tovaru.

Zhrnutie skutkového stavu a konania vo veci samej

- 1 Spoločnosť Ferimet, S. L., ktorá je navrhovateľkou v konaní o kasačnom opravnom prostriedku, kúpila v roku 2008 od spoločnosti Reciclatges de terra alta recyklovaný materiál (šrot), pričom priznala DPH prostredníctvom systému prenesenia povinnosti odvieť DPH a vyhotovila ako nadobúdateľ príslušné faktúry.
- 2 Daňová inšpekcia v preverovacom a kontrolnom konaní konštatovala, že dodávateľ uvedeného materiálu, spoločnosť Reciclatges de terra alta, nemala

vecné a osobné prostriedky potrebné na jeho dodanie a že faktúry, ktoré vystavila odberateľovi, boli falošné. V dôsledku toho sa domnievala, že išlo o relatívne fiktívnu transakciu, lebo hoci nebolo možné poprieť dodanie materiálu, jeho skutočný dodávateľ bol zámerne utajený. Z toho istého dôvodu inšpekcia dospela k záveru, že zaplatené sumy DPH, ktoré si Ferimet odpočítala, nemožno odpočítať, a uložila jej pokutu.

- 3 Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (Regionálny hospodársko-správny súd Katalánska, Španielsko) potvrdil tento názor.
- 4 Ferimet napadla uvedené správne rozhodnutia žalobou na Sala de lo Contencioso Administrativo Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Komora Vyššieho súdu Katalánska pre správne súdnictvo, Španielsko), pričom sa v tejto súvislosti odvolala na španielske a európske právne predpisy a na judikatúru Súdneho dvora a uviedla, že:
 - je nespornou skutočnosťou (ktorú inšpekcia uznala), že Ferimet naozaj kúpila sporný recyklovaný materiál,
 - uvedenie fiktívneho dodávateľa má len formálny význam, keďže z vecného hľadiska došlo ku kúpe,
 - podľa európskych právnych predpisov a európskej judikatúry nemožno odmietnuť priznanie odpočítania dane, ak je preukázané, že transakcia sa uskutočnila, a ak systém prenesenia daňovej povinnosti zaručuje nielen výber DPH a jej kontrolu, ale aj neexistenciu akejkoľvek daňovej výhody, ktorú môže daňovník získať.
- 5 Uvedený súd vydal 23. novembra 2017 zamietavý rozsudok, pričom sa opieral o nasledujúce dôvody:
 - inšpekcia viac než dostatočne preukázala, že dodávateľ bol fiktívny,
 - uvedenie dodávateľa ako údaj, ktorý musí byť uvedený vo faktúre vyhotovenej nadobúdateľom, nemožno považovať za čisto formálny údaj, keďže je to prvok, ktorý umožňuje kontrolu zákonnosti reťazca DPH, a preto má vplyv na zásadu neutrality dane,
 - hoci je pravda, že v systéme prenesenia daňovej povinnosti v zásade nedochádza k strate daňových príjmov, keďže splatná daň sa rovná odpočítanej dani, to neznamená, že právo na odpočítanie dane existuje, aj keď sa uvedie fiktívna transakcia – v tomto prípade, pokiaľ ide o dodávateľa –, lebo toto právo na odpočítanie dane je podmienené splnením hmotnoprávných podmienok, ku ktorým patrí podmienka, že osoba uvedená ako dodávateľ je skutočným dodávateľom.
- 6 Ferimet podala proti tomuto poslednému uvedenému rozsudku kasačný opravný prostriedok.

Základné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 7 Ferimet v kasačnom opravnom prostriedku tvrdí, že z právnych predpisov upravujúcich DPH a z rozsiahlej judikatúry Súdneho dvora nevyhnutne vyplýva záver, že mala právo odpočítať sumy DPH zaplatené za posudzovanú transakciu, keďže: a) pri tejto transakcii bola skutočným príjemcom tovaru a kúpila a skutočne prevzala šrot a b) nedošlo ani nemohlo dôjsť k strate finančných príjmov, keďže i) nebola povinná odvieť DPH, lebo využila systém prenesenia daňovej povinnosti, a ii) ani jej dodávatelia neboli povinní odvieť DPH, lebo nemohli preniesť DPH, keďže využili tento systém prenesenia daňovej povinnosti.
- 8 Ferimet vo svojom vyjadrení k relevantnosti podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdnom dvore uviedla nasledujúce tvrdenia:
- výber DPH a jej kontrolu už zaručuje samotné uplatnenie systému prenesenia daňovej povinnosti, takže do kategórie kľúčových požiadaviek na výkon práva na odpočítanie dane nemožno povýšiť samotnú formálnu požiadavku, akou je podľa jej názoru správny údaj o dodávateľovi tovaru vo faktúre, lebo samotný systém prenesenia daňovej povinnosti zaručuje, že nie je možné získať nijakú daňovú výhodu,
 - vzhľadom na to, že daňovník nezískal nenáležitú daňovú výhodu, na základe zásady neutrality nie je podstatný prípadný podvodný úmysel subjektu odlišného od osoby povinnej odvieť DPH, ktorá sa podieľala na tom istom reťazci dodaní, lebo podľa Súdneho dvora „každá transakcia sa musí posudzovať samostatne“.
- 9 Zástupca štátu, ktorý vyjadril nesúhlas s kasačným opravným prostriedkom, zdôraznil tri argumenty: a) je nesporné, že ide o relatívne fiktívnu transakciu, keďže bol uvedený fiktívny dodávateľ materiálu, b) treba konštatovať, že uvedené utajenie skutočnej totožnosti dodávateľa vo vzťahu k finančnej správe súvisí s podvodom, pokiaľ ide tak o DPH, ako aj o nepriame dane, a c) navrhovateľka v konaní o kasačnom opravnom prostriedku nepreukázala neexistenciu daňovej výhody, ktorú uvádza.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania

O systéme prenesenia povinnosti odvieť DPH

- 10 Tribunal Supremo (Najvyšší súd) vysvetľuje, že zdaniteľnou osobou je vo všeobecnosti fyzická alebo právnická osoba, ktorá ako podnikateľ vystaví faktúru a prenesie DPH na svojho zákazníka, pričom následne odvedie do štátnej pokladnice každé tri mesiace sumu celej tejto DPH, ktorú vybrala. Preto je – spravidla – zdaniteľnou osobou osoba, ktorá vystaví faktúru, prenesie DPH a následne podá daňové priznanie a odvedie DPH do štátnej pokladnice.

- 11 Existujú však určité prípady, uvedené v článku 84 zákona o DPH, v ktorých je osobou, ktorá musí priznať a odvieť DPH, adresát faktúry, a nie jej vyhotoviteľ. Jedným z týchto prípadov „prenesenia daňovej povinnosti“ je prípad uvedený v článku 84 ods. 1 bode 2 písm. c), teda prípad podnikateľov, ktorých ekonomická činnosť spočíva v nákupe a predaji recyklovaného materiálu (šrotu). Podľa tohto systému dodávateľ tovaru vystaví faktúru, v ktorej neprenesie DPH, a nadobúdateľ tovaru vystaví faktúru (ďalej len „faktúra vyhotovená nadobúdateľom“), do ktorej zahrnie príslušnú DPH. Keďže vystaviteľom a príjemcom faktúry vyhotovenej nadobúdateľom je tá istá osoba, odberateľ tovaru musí odvieť prenesenú DPH a zároveň DPH na vstupe, obe v rovnakej výške, ktoré zahrnie do svojho štvrt'ročného daňového priznania k DPH.

O spore, ktorý je predmetom konania vo veci samej

- 12 Spor, ktorý je predmetom konania vo veci samej, sa týka možnosti odpočítať sumy DPH, ktoré boli prenesené na navrhovateľku v konaní o kasačnom opravnom prostriedku a zároveň zaplatené navrhovateľkou v konaní o kasačnom opravnom prostriedku na základe faktúry vyhotovenej nadobúdateľom v systéme prenesenia daňovej povinnosti, ak i) transakcia sa naozaj uskutočnila (táto okolnosť nie je sporná) a ii) skutočný dodávateľ kúpeného tovaru bol zatajený.
- 13 Na vyriešenie sporu vo veci samej je potrebné určiť, i) či neuvedenie dodávateľa tohto tovaru je len nedodržaním formálnej požiadavky, ii) aký vplyv má okolnosť, že skutočný dodávateľ, ktorý bol uvedený, je nesprávny a že nadobúdateľ vie o tejto nesprávnosti iii) a či z európskej judikatúry nevyhnutne vyplýva, že – dokonca aj prípadoch nedobromyseľnosti – odpočítanie dane možno zamietnuť len „v prípade, ak existuje nebezpečenstvo straty daňových príjmov pre členský štát“, pričom v systéme prenesenia daňovej povinnosti zdaniteľná osoba, na ktorú bola táto povinnosť prenesená, v zásade nie je povinná odvieť do štátnej pokladnice nijakú sumu.
- 14 Tribunal Supremo (Najvyšší súd) sa domnieva, že z judikatúry Súdneho dvora nevyhnutne nevyplýva, že odpočítanie dane nikdy nemožno zamietnuť, ak sa zistí, že tovar bol skutočne dodaný a daňovník ho nadobudol. Z uvedenej judikatúry tiež nevyplýva, že uvedenie fiktívneho dodávateľa v doklade o transakcii (faktúre vyhotovenej nadobúdateľom) je čisto formálnym porušením, ktoré je nepodstatné na účely dosiahnutia odpočítania dane, ak ide o skutočnú transakciu.
- 15 Tribunal Supremo (Najvyšší súd) si uvedomuje, že podľa názoru Súdneho dvora vnútroštátne predpisy alebo vnútroštátne daňové orgány nemôžu ukladať obmedzenia práva na odpočítanie DPH (ktoré má zásadný význam pre zaručenie neutrality DPH), ktoré idú nad rámec požiadaviek vyplývajúcich z predchádzania podvodom alebo ktoré mimoriadne sťažujú výkon tohto práva. Samotný Súdny dvor však tiež konštatoval, že nie je prípustné požiadať o odpočítanie dane a dosiahnuť ho, ak sa žiadateľ podieľal na transakcii, ktorá bola súčasťou podvodu vo vzťahu k DPH, a to aj v tých prípadoch, v ktorých predmetná transakcia spĺňala príslušné objektívne kritériá. V tomto zmysle má Tribunal Supremo

(Najvyšší súd) pochybnosti o tom, či skutočnosť, že dotknutá osoba vie, že dodávateľ je fiktívny, a nie skutočný, znamená, že transakciu možno považovať za zneužívajúcu alebo podvodnú.

- 16 Pokiaľ ide navyše o pojem „daňová výhoda“ – ktorý Súdny dvor vo viacerých rozhodnutiach tiež označil za nevyhnutný predpoklad zamietnutia odpočítania dane –, z európskej judikatúry jednoznačne nevyplýva, že „daňová výhoda“ sa musí týkať len osoby, ktorá žiada o odpočítanie dane, a nie prípadne iných účastníkov transakcie, na základe ktorej má dôjsť k tomuto odpočítaniu dane. Inak povedané, nie je zrejmé, že z posudzovania treba nevyhnutne vylúčiť správanie dodávateľa tovaru, najmä ak – v prípadoch, ak je tento dodávateľ utajený, pričom ho vedome utají nadobúdateľ tovaru – môže byť ohrozené priame zdanenie, lebo transakcia je pre skutočného dodávateľa tovaru z daňového hľadiska nejasná a z pohľadu finančnej správy neexistuje.